

XVII.

Більше до самого Миронового помешкання не говорили ні слова.

Перед під'їздом Мирон зупинився й, не дивлячись на Дару, сухо сказав:

— Може, зайдете до нас? Маруся хоче з вами побачитись.

Дара уважно подивилась на його, одвернулась і мовчки, в чудній задумі, дивилась кудись.

Мирон скося поглядав на неї. Рум'янцю вже не було; ніжна свіжа, шкура на губах вкрилася сірою смагою; брови тісно присунулись до перенісся, неначе прилипли. І на чистому чолі над ними поробилися горбики з тінями.

— Ходіте... — раптом тихо, рішуча сказала вона й перша пішла в двері.

Але Марусі вдома не було. Мирон стурбовано підійшов до столу й знайшов записку:

„Зараз прийду... Не турбуйся. Госкно зробилось! Пройдусь. Маруся.“

— Зараз прийде. — сказав Мирон. — Почекайте... І коли хочете, роздягніться... Чого ви, здається, ще ні разу не робили у мене ...

Дара знову чудно подивилась на його й почала мовчки роздягатись.

— Вона вже не хоче йти... від вас? — спитала, сідаючи на канапі,

— Не знаю... Здається, ні... А проте, все може бути... Треба їхати в інше місто.

— Скоро їдете?

— Так... Думаємо... цими днями...

Настало мовчання.

Мирон сів біля столу й почав дивитись у вікно. Дара закинула голову на спинку канапи, заплющила очі й сиділа, як непритомна.

Зітхнула. Мирон, не рухаючись, скося, подивився на неї. Одвів очі, знову глянув і дивився вже неодриваючись. Дара не рухалась.

Мирон раптом повів головою, неначе визволяючи її з чогось, рвучко встав і заходив по хаті.

Дара на мент розплющила очі й знову заплющила їх, зітхнувши глибоко, всіма грудьми. І зітхання її було довге, переривчасте, ніби стояло на порозі ридання.

Мирон зупинився. І зараз же знову заходив. І знову сів до столу, схиливши голову на руку й завмер:

Стало тихо-тихо. Десь дуже далеко проривались згуки роялю й то самі тільки високі, а низькі, мабуть, вмірали по дорозі.

Дара одвела голову від спинки, подивилась на Мирона й тихо сказала:

— Мироне!

— Що? — не підводячи голови, глухо відповів він.

Дара приклала кінці пальців до висків, подержала так і раптом встала, підійшла до його й несміло торкнулась рукою голови його.

— Мироне!..

Він підвів голову, повернув до неї лице, й дивлячись вгору, неначе молячись їй, мовчки чекав.

— Ви... дуже погано... думаєте про мене?...

Говорила майже пошепки, не одриваючи пильних очей від його лица.

— Я?!

Він раптом устав, чудно посміхнувся й заходив по кімнаті. І, все так само посміхаючись, сів на канапу.

Дара помалу повернулась, підійшла до його, постояла й сіла поруч, ненавмисне торкнувшись рукою до його руки. Мирон весь здригнувся й швидко одсунув руку.

— Сядьте далі... — похмуро буркнув він.

Дара мовчки присунулась ближче, зазирнула в очі йому й раптом, схопивши його голову, жагуче, сильно повернула до себе й з мукою, майже з злостью заговорила:

— Та чому ж мовчиш, ти? Чому? Кохаєш? Чому мовчиш? Ти ж вимучив мене!... Я не можу більше... Не можу! Не любиш, кажи одразу! Кажи!

Вона пустила руки й з мукою, з чеканням дивилась на його. Щоки палали, груди високо й часто здіймались і опадали..

Мирон зблід.

— Даро!.. — хрипло, злякано прошепотів він.

— Ні?— скрикнула вона.

— Господи!! — раптом схопив він себе за голову. Потім з скаженою, дикою радістю, одняв руки, подивився на Дару, притиснув до себе, одвів, знову подивився. Вона, одразу вся ослабнувши, безвольна, болюче посміхалась і підлягала кожному його рухові.

І вмить, знову одвів її, швидко озирнув з голови до ніг і затулив лице руками.

— Що, з тобою? — стурбовано, але з сяючими очима схопила вона його за руки, силкуючись одірвати.

— Нічого, нічого... Почекай... Мені боляче... Голова крутиться... У мене занадто це... Несподівано так... Ти почекай... І лице мені, мабуть, зовсім дурне... Я мушу... Ти не дивись на мене...

І він підвівся, одійшов у куток, сильно, як з холоду, потер лице обома руками, й повернувся, Дара вся ясна й розжевріла, з напівзаплющеними очима й одкинутою головою, ждала на його.

Він тихо, обережно сів біля неї. Побожно, з мукою любови взяв за руку й став дивитись в лице її. Вона в знеможі заплющила очі.

— Моя Дара ... — тихо, помалу, здивовано сказав, неначе вслухуючись, впиваючись музикою цих слів.

Дара, не розплющуючи очей, усміхнулась.

— Моя Дара... — ще тихіше сказав.

Високі звуки роялю доносились здалека, як солодкі спогади.

— Безмежно рідна... До болю кохана моя !

Замовк.

— Говори... — ледве чутно прошепотіла Дара.

Але він мовчки, підніс, її руку до уст і тихо пригорнувся до неї. Дара розлющила очі, стомлені й блискучі, покірні й болюче-щасливі. Вони, здавалось, благали чогось.

— Не можу говорити... Все не те, що скажу...

— Мовчи...

Знову упивався в руку. Рука здригувалась неначе від току, покірна, безвольна, ніжна.

— Даро!

Нахилилась ближче. Очі не одривались від очей. І вмить вся запалилась, спалахнула, гаряче обхопила, впила гарячим стогнучим поцілунком в уста й завмерла.

Одвела голову його, одхилила й дивилась також здивовано, ніжно, з щасливим незрозумінням.

— Мироне? Так?... Мій? Як чудно... Господи, як ти дивишся... Таким ніколи не бачила... Ти можеш бути таким ніжним?

Він почервонів і провів рукою по лиці.

— Дурна пика... Я сам почуваю... Але це так несподівано... І...

— Хіба вже так несподівано?

— Даро! Як же я міг думати... після ... всього того?... Думав, — кінець...

— І так би й поїхав, коли б не сьогодні?...

— Не знаю... Мучився я...

— А я думала, що прийдеш таки... Ждала... Ох, як ждала! Цілі дні на тебе, бувало, ждала! Дзвінок, а я вся замру, сил немає підвестись, слухаю усім тілом, чи не твій голос... Ні. Кільки разів підходила вже до твого дому й верталась... „Ні, думаю, не піду. Коли любить, — прийде, напише“...

— Я писав... — винувато вставив Мирон.

— Я не одержала нічого! — злякано сказала Дара.

— Тому, що я не посилав...

— Як? А де, ж листи?

— Он ... — кивнув він на клаптики, що лежали на столі.

Вона встала й, не випускаючи його руки, пошукала очима.

— Де? Я не бачу.

— Клаптики... Я їх дер ...

Дара мовчки подивилась на його.

— Негайно скліїти їх! Він дер!

— Тільки від одного клаптики...

— Одного? Добре. Я тобі принесу свої й за це ти й їх скліїш. Він їх дер!

Вона сіла й, стиснувши його руку, пригрозила:

— Почекай, у мене багато дечого назбиралося! Прийдеться розплачуватись. Ти гадаєш, я про це не думала? Ого! Всі ночі наскрізь обдумувала. Ох, Мироне, скільки я про тебе передумала! Як не вірила тобі, як іноді ненавиділа тебе! Силі твоєї не вірила. А іноді... такий же близький ти мені, рідний без краю, неначе в

одній родині вирости... Іноді... в ночі, уявляю: от ти мій, от сидиш, а я підхожу до тебе й от-так...

Вона ніжно-ніжно провела рукою по чолі його, по щоках.

— ...глажу... А ти...

Мирон раптом міцно обняв її й сховав лице на грудях у неї.

— Що ти, любий?

— Нічого, ти кажи... Я буду так... Лице у мене дурне... Не хочу...

— Чудний! — притиснула вона його голову.

— Ні, ти зрозумій: я почуваю, як в очах у мене, розумієш, в очах, от-тут...

стоїть любов... Гарячі точі... Нічого подібного я ніколи не переживав... Ніяково і навіть, соромно... Просто почуваю себе якимсь хлопчиком... Просто дивно... Ніколи не думав... Хочеться раптом дурновато засміятись або крикнути звірячим, ревучим криком... Ну, ти подумай!

Дара щасливо, радісно засміялась, схопила голову його й пригорнула до грудей.

— Дурненький ти мій! Дурний, любий, жорстокий. Так, так, жорстокий.

Скільки мучив мене, ображав... Чого дивишся? Неправда?

Мирон підняв голову й дивився на неї.

— А після експропріації? Що ти мені сказав? „Тисячі шкода?“ Ох, як боляче мені було!... Болячіше, образливіше за все... Але нічого, добре навіть... Але як жорстоко ти це сказав. Ти хіба вірив, що мені шкода? Вірив? Так?

Мирон подивився в просторінь.

— Бачиш — помалу й трохи винувато вимовив — як тобі сказати?... Іноді мені здавалось, що, ти не така як вони, чужа їм, що тебе тяготить їхнє життя... А іноді... „Шо ж, думаю, добре їй, люблять її, вона любить, заспокоює себе, що працює в партії... Ну, і...

— І тоді ти вірив, коли казав?

— Так, тоді вірив. Злість проти тебе була. „Ач, думаю, знає, що... подобається мені й цим, хоче випитать... Добро своє захищає“...

— Та яке воно моє?! — з огидою скрикнула вона.

— Знаю, Дарусю — усміхнувся Мирон, — але тоді так думав... Себ-то й не довго, так... трохи. Потім соромно... зробилось...

— Але це ж ти, зробив? Так?

— Я.

— А гроші віддав Тарасові?

— Звідки ти знаєш?

— Ах, як це важко узнати! Досить придивитись до цього самого Тараса... Ну, звичайно, я тобі тоді не повірила. Але зате після того... виразно побачила що... несправедливою... була до тебе.. І все ж таки не знала, чи люблю тебе усього чи... може, як мужчину... Тобто просто потреба... Май на увазі, я страшенно... нескромна, Роню...

— Я це знаю ...

Дара густо почервеніла, зникла.
— Звідки?—тихо, здивовано прошепотіла.
— Так... Спостереження... — посміхнувся він.
— Ну, дурниця. Забірайсь. „Спостереження." Ніяких спостережень у тебе немає. Сміється. Ну добре, почекай-же!
— почекай і ти... — тихо, здушеним шопотом. сказав Мирон, дивлячись просто їй у вічі.
Дара зробилася раптом серйозною, майже зляканою; зблідла.
— Одсунься... — злегка торкнулась до його рукою й заплющила очі.
— Що з тобою? Дарусю! Голубко!...
— Нічого ... Голова закрутилась ... Не чіпай, не чіпай мене!..
Мирон також зблід, устав і в підняття заходив по кімнаті.
Дара одкинулась на спинку канапи, заплющила очі й проводила рукою по лиці. Високі груди здіймалися важко.
— Роню! — тихо покликала.
Мирон зараз же підійшов і сів біля неї. Вона обняла його за шию, пригорнулась до його й поклала голову його собі на груди.
— Сиди так... Мовчи ... Добре мені так ...
І раптом підняла його лице, зазирнула й жадно, палко почала цілувати очі, чоло, ніс, вуса.
— Безумно хороший!.. Безумно коханий мій!.. Безумно бажаний!... Чистий, сильний, прекрасний мій! Ні, ні, не треба... Сиди... Так сиди ...
— Ти підеш від мене... сьогодні? — задихаючись, спитав Мирон.
— Ні, ні... Нікуди не піду... Нема куди мені більше йти. Нема, любий, нема куди, рідний мій!.. З тобою... Тільки виїдемо... Так? Виїдемо, Роню?
— Так, так...
Мирон одсунувся, важко дихаючи.
— Роню, не треба так... — вся бліда, також задихаючись, з благанням прошепотіла Дара.
— Не можу... Не винен. Зараз пройде.
І так здушив свої руки, що навіть легкий тріск почувся.
— Який дикий... Боже, який дикий! Ні!
Вона одразу встала, одійшла до столу, постояла й строго сказала:
— Ну, Мироне! Зараз же встать і прийняти добродійний вигляд! Нема чого!
Він подивився на неї й слабо посміхнувся.
— Ну, ну, нема чого! Покажи свою картину... Вставай!
Сама не підходила до його й була ще бліда.
— Картину?
Він неначе очутився. Провів рукою по чолі й сильно зітхнув.
— Так. Я хочу, нарешті, бачити її.
Мирон благаючи подивився на неї.
— Другим разом, Дарусю... Потім... Другий настрій... Яюсь... Вона ні к чорту

не годиться... Йй Богу! А зараз не хочеться псувати... Ну, через годину, дві...

— Ну, тема хоч яка?

— Тема? Та сама побачиш... Ну, рождіння життя з трупа, коли хочеш... Та не карто... Потім...

Дара розсміялась, підійшла до його й любовно погладила по голові.

— Який ти... смішний... Таким ще не знаю тебе... Ну, Бог з тобою...

І раптом зняла руку, одійшла й, похмурившись, зупинилась біля столу лицем до вікна.

Мирон здивовано дивився на неї.

— Що з тобою, Дара?

Вона помалу повернулась до його.

— А Тарас? — тихо сказала.

Мирон також похмарнів і пригладив чомусь волосся.

— От же цілком забула... Неначе й не було нічого ...

— Та-ак...

Слабо доносились згуки вулиці. У сусідів хтось читав уголос.

— Ну, що ж? — сильно зітхнула й неначе зтріпнулась Дара. — Мертвим не поможеш. Давай паперу, конверта, буду Сергієві писати листа.

Вираз лица був жорсткий суворий.

Мирон підвівся й хотів шукати папер, коли почувся дзвінок.

— Маруся, мабуть ... — кинув він і пішов одчинять.

Дійсно, повернулась Маруся. Вона була в великій теплій хустці. Побачивши Дару, зупинилась, швидко розмотала хустину й, розкривши спалахнуле радістю лице, пішла їй назустріч.

— Добридень!..

— Добридень...

Потисли одна одній руки, зняковили обидві. Потім Дара обняла Марусю й міцно поцілувала.

— Довго вас не бачила... — ще з ніяковістю сказала Маруся.

— Тепер завжди бачитимете... — почервонівши трохи, посміхнулась Дара. І глянула на Мирона.

— Дуже приємно... Це добре ... — гречно відповіла Маруся.

— Кожного дня навіть ... — все так само посміхаючись, додала Дара.

Маруся уважніше подивилась, спочатку на Дару, потім на Мирона.

— Та не може бути?! — раптом радісно сплеснула руками. — От це... Та чи правда? Ой, боюся, що не так подумала ...

— Лишаюся у вас зовсім ... — допомгла Дара.

Маруся раптом зробилася страшенно серйозною.

Рішуче, не кажучи ні слова, підійшла до Мирона, обняла, міцно поцілувала, потім з тим самим урочистим виглядом попрямувала до Дари й так само розцілувала й її.

— От це я розумію ! — тріпнула головою. — От такдавно треба було, а то...

Хтось тихо, боязко подзвонив.

Маруся замовчала. Мирон пішов одчинять. Перед дверима стояла Віра. Стояла якось трохи перегнувшись наперед, неначе приглядалась до чогось. Очі широко розкриті, страшно блискучі, ненормальні. Руки пущені вздовж тіла.

Мирон навіть одсунувся на крок.

Вона, не кажучи ні слова, помалу, не міняючи пози, пройшла до передпокою, а звідти до кімнати Мирона.

Ні на Дару, ні на Марусю не звернула уваги. Підійшла до стільця біля столу, сіла й застигла. Лице перешарпувалось струйками, але вона не зганяла їх.

Дара й Маруся мовчки запитуючими зляканими очима звернулись до Мирона. Він потиснув плечима й підійшов до Віри.

— Ну що, Віро? — голосно сказав.— Як Тарасові? Легче?

Віра подивилась на Мирона. Подумала.

— Вмер... — тихо сказала й зараз же встала, підійшла до стінки й уважно почала розглядати якийсь малюнок..

— Це оригінал чи... копія?— раптом звернулась до Мирона. Всі презирнулись.

— Оригінал...

— У вас є талант ...

Підійшла до другого. І, не подивившись, одвернулась і пішла до виходу. На порозі зупинилась і сказала:

— Це, панове, смішно думать, що він через мене... Але як хочете ... Ти йдеш, Даро?

Дара швидко подивилась на Мирона, Марусю.

— Ні, я... не піду.

Віра неначе свідоміще подивилась на всіх.

— А-а!..— піднявши брови, ніби догадавшись або щось помітивши тільки що, простягнула вона. — Ну, тоді... — І, чудно засміявшись, швидко вийшла.

— Збожеволіла! — зляканим шопотом скрикнула Маруся, як тільки грюкнули вихідні двері.

Дара стояла, грізно нахмуривши брови.

Мирон швидко почав одягатись.

— Я піду за нею. Послідкую, куди піде. Не можна так... Страшенно схвильована. Папер на столі, Даро.

І поспішно вийшов.

Дара задумливо сіла до столу й довго сиділа не рухаючись. Маруся поралась у кухні.

Мирон вернувся.

— Пішла додому. Провів до кінця. Це її розстроїло. Став самовар, Марусю. Треба лампу засвітить. Темно вже. Ти писала?

Дара неначе прокинулась. Глибоко зітхнула.

— Ні... Напишу ще... Пагаано все це ... Ну, та що ж? Давай папер.

Мирон засвітив лампу, дав їй паперу й пішов у кухню до Марусі. Потім одягся й кудись вийшов. Швидко знов вернувся з пакунками в руках.

Дара все сиділа за листом.

— Не можу писати! — обернулась до Мирона. — Ну, що я йому скажу? Люблю тебе? Та він і сам знає... Та й з якої речі докладати? Іду, та й кінець. Він і сам знає, чому.

І, рішуче розірвавши написане, взяла чистий клаптик паперу й написала:

„Сергію! Прощай. Іду від тебе. Чому — сам знаєш. Ворожости до тебе нема. Завжди згадуватиму з теплою ніжністю за все твоє хороше. За зле ти не винний, хоч... Ну, в кожному разі змінити не маєш сили.

„Прощай. Нічого не прошу; будеш лихом згадувать — згадуй; добрим згадаєш, — тобі ж краще. Бачитись нетреба. За речами своїми пришлю Костю. Прощай! Дара.”

— Панове! Чай готовий! — крикнула з передпокою Маруся.

— Зараз! Через дві-три хви...

І не встиг Мирон закінчити, як знову почувся дзвінок, але такий різкий, несамовитий, що Мирон прожогом кинувся з хати. Але його випередила злякана Маруся. Одчинивши двері, вона зараз же одійшла в бік перед блідим, захаканим Колею в ростібнутій шинелі, з одсунутим на потилицю кашкетом.

Мирон мовчки дивився на його.

— Дара... у... вас? — брутально, з трудом видихнув він, шукаючи очима.

Вигляд у його був надзвичайний.

— Я тут, Колю ... В чому діло? — відгукнулась з порогу Марусіної хати Дара.

Коля швидко підійшов до неї.

— Ідть ... до нас ... Сергій ... кличе ... Віра ... застрілилась...

Слова шматками видирались у його з горла. На лобі була червона смуга від кашкету, на ній, як роса, блискіт піт.

Всі одразу подалися наперед.

— Що ви кажете?! — злякано скрикнула Дара.

— Господи! — вихопилось у Марусі.

Мирон ступив на крок і завмер.

— Тільки... що... Прийшла й зараз же... Записка ... Сергій хоче... Я не ... знаю

...

Від швидкої ходи, або від чогось іншого він не міг говорити, задихався, плутався. І раптом, повернувшись усім тілом до Мирона, з несподіваною ненавистю закричав:

— Все через ... вас, проклятий Щоб вам... Ненавижу!... Ідете, Даро?

— Іду. Ідть! Іду зараз.

Коля різко повернувся й вийшов, сильно грюкнувши дверима.

Дара кинулась до кімнати, хапливо одяглась, швидко підійшла до Мирона, який так само мовчки стяв і міцно обняв.

— Ти прийдеш? — тихо спитав він...

— Звичайно! — голосно й твердо сказала вона.

— До побачення, Марусю!...

Хотіла йти, але, згадивши щось, вернулась, взяла з столу листа й сказала:

— Це замість розмови і буде. Прийду швидко.

Мирон і Маруся zostались самі.

Мирон ліг на канапу й мовчки лежав, не рухаючись. Маруся також сіла біля столу й похмуро замислилась. Разів зо два вставала, ходила за чимсь до кухні й до себе, поверталась і знову сідала.

І раптом несподівано кинула:

— Вона кохала тебе?

— Хто?

— Віра.

— Так ... Не знаю ... Ні...

Проїшло години півтори. Мирон не вставав. Разів зо два закурив, але не говорив ні слова. Маруся, не одриваючись, дивилась у вогонь лямпи.

Чути було м'ягкі удари вітру в вікно, неначе велика птиця пухкими грудьми налітала на його й одлітала.

— Може, й Дара не прийде? — раптом вимовила Маруся. Мирон не зразу відповів. Потім коротко кинув:

— Прийде, — неначе догнав Марусине запитання, зазирнув в лице йому й упізнав.

Дара не йшла.

Вітер иноді вищав, як змерзлий пес за дверима. Потріскувала лампа. По кутках неперушно тислись тіні. Смуток смерти затаївся в них.

Раптом почувся дзвінок.

І Мирон і Маруся разом схопились і кинулись до передпокою Дара.

Швидко прийшла в хату, пахнучи морозним повітрям, свіжа, з похмуреними бровима, з рухливими ніздрями.

— Застрілилась... — коротко кинула, скидаючи капелюха.

— Вмерла? — глухо спитав Мирон, беручи капелюха у неї з рук.

— В висок.

Дара стягла з себе пальто й одкинула на канапу.

— Лишила записку. Приблизно так:

„Розсунула покрови й побачила себе, свою негідність, мерзенність і непотрібність. Більше також брехати собі не можу, жити гидко, поміраю ...”

Щось про чесність з собою й про тебе, та забула. Навмисно це місце хотіла запам'ятати цілим. І як раз забула. Всю дорогу згадувала й...

— Дуже тужать? — тихо спитала Маруся.

— Так... Себ-то, приголомшені всі. Семена Васильовича привезли п'яним. Але протверезився. Катерина Андріївна обезуміла, кляне тебе, Мироне, щось, погрожує донести, викрити. Тяжко. Сергій зомлів... Без мене... Ху, стомилась я!

Вона сіла й поправила волосся.

— На мене всі накинулись... крім Сергія. Але розмова коротка була. Шкода Віри, але коли це був єдиний вихід, то... добре зробила. А втім, здається, кажу дурниці... А ви заждалися?

— Та-ак, — глибоко зітхнув Мирон, неначе прокидаючись, і важко заходив по хаті.

— Я одразу, як тільки вона ввійшла, помітила це в ній, — вимовила Маруся. — Або збожеволіла, або з собою покінчить задумала... В таку хвилину й сам не знаєш, що тобі говорять, що робиш... Може й справді, краще зробила... Змогла хоч, і за те спасибі... Чай будете пити? — різко й похмуро закінчила вона.

— Не знаю... — стомлено, неухважно сказала Дара.

— Підогрію все ж таки...

Маруся вийшла.

Мирон підійшов до Дари, тихо обняв її.

— З трупів наше життя родиться? — неголосно сказав. І в кутках уст і очах не то насмішкувата, не то сумна виступила посмішка.

Дара подивилась на його, вдумалась і так само неголосно, трохи задумливо відповіла:

— Не ми їх зробили...

І вмить стрепенулась, встала, тріснула головою.

— А коли б і ми?... Що ж? Сильне живе, слабе гине. Мертвих не воскресити. А деяких і воскресити не треба... Е, чого там! От дивилась я на них. І горе їхнє якесь... трухляве. Жалувати їх навіть, якось серйозно не можна. Зовсім не те, що у Тараса. Там горе. Тут же... Чужі вони самі собі. Сергія тільки й шкода, дуже... Та й то через інше.... Е, годі! Трупи? нехай трупи! З трупів виходить життя? Все одно, нехай звідки хоче виходить, аби життя! Жити хочу! Жити, Мироне, робити, творити й руйнувати. Правда? Годі. Трупи не воскресить. Помогай живущим. Цілуй! На трупах цілуй! Міцно, радісно!

Мирон подивися на неї, радісно спалахнув і міцно жагучо обняв.

— І яко мога швидче їдьмо звідсіля. Так? — трохи одхилилась. — Яко мога швидче! Нові місця, нові люди, все нове. К чорту старе! Годі. Працювати й жити! А тепер цілуй! Цілуй, мій ясний й, цілуй скажено, несамовито, на злість всім трупам, всьому гнилому, брехливому, старечому. Цілуй!

КІНЕЦЬ